

РУЖА

Трагам за једном да ме заволи,
А да ме од ње срце никад не заболи,
Да буде лепа као латице руже,
Да живимо на овом свету што дуже,
Да нас судбина једном састави,
А чак ни смрт не растави!

Драга судбино, да ли то може?
Услиши ми молбе драги Боже:
Све имах за живота свога,
Али сад за њим немам разлога;
Свака ми у срце нож забије,
Па се туга из ране излије!

Прва чије име казати нећу,
Била је она што јој је коса плава,
Чије би ми очи каткад дале срећу,
Али та љубав није била права;
Жалим што ми срце за њом заигра,
Јер га она само изигра!

После ње дође и та посебна,
За коју је свака суза засебна,
Звала се као красни цвет љубави,
Моје срце њу никад не остави!
Њен осмех би ми увек чемер и јад,
Претворио у тај нежни склад.

Убрзо, пак, дође и час злосутних,
Па ми живот тмурни напусти и она,
Једног дана се пробудих,
Па у смрт оде моја драга мона,
Сузе ми се као реке излише,
А све чежње и снови изгубише.

Жалосног ли плача мога,
Кад је судбина тако строга,
Њу ми никада не даде,
Па се моје срце распаде,
Али, верујем, једнога дана,
Доћи ће и та – мом срцу предана.

